

Kocsordon jártunk

Nőegyletünk fájlalta, hogy egyéb kötelezettségei miatt nem tudta magát képviseltetni a 2016-os kocsordi MUNOSZ konferencián, és azt tervezte, hogy adandó alkalommal ellátogat ebbe a szatmári egyházközségbe, egyben régiós, határokon átívelő, szórványgyülekezeti központba, melynek élén jelenleg Bartha Mária Zsuzsánna lelkész áll.

Ez az alkalom két év múlva már el is jött, így hat nőtől, egy férfitől és egy kamaszfiútól álló lelkes kis csapatunk 2018 április 14-én szombat délelőtt

észak-keletnek vette az irányt. Két vezetőnk, Gyuri és Zsóka, beprogramozták a GPS-s, és csak követniük kellett annak utasításait. Így megy ez manapság, és a már mátészalkáig kiépített autópályán is gyorsabb, biztonságosabb a közlekedés, mint a nem is olyan távoli múltban. Ezt legjobban én magam tanúsíthatom, mint ennek a vidéknek a szülötte, aki innen 15 km-re, Fehérgyarmaton, éltem 19 éves koromig, gimnáziumba Mátészalkán, egyetemre a közeli Hajdúságban jártam, később pedig ide tértem vissza szüleim és rokonaim meglátogatására. Akkoriban Pestről ide „lejönni” többszöri átszállással a döcögő, füstös vonatokon, zsúfolt, levegőtlen buszokon vagy a gödrös-agyagos, alig kiépített és rosszul karbantartott, utakon zötykölődő személyautókon, eltartott 6-7 óráig is. Mintha a világ végére, az „Isten háta mögé” igyekeztünk volna. Most, az „Ati bátyó” családi vendéglőjében elköltött ízletes ebéd közbeiktatásával, kb. négy és fél óra alatt, visszafelé pedig bő három óra alatt, tettük meg a 345 kilométert.

Ahova pedig a fővárosi szürke betonrengetegből, a tülekedő, mogorva emberáradatból megérkeztünk, az egy istenáldotta bukolikus paradicsomnak tűnt számunkra, tele szebbnél szebb virágokkal és mosolygónál mosolygósabb lakosokkal. Az alatt a megközelítőleg 24 óra alatt, amit ott töltöttünk, feltöltekeztünk friss levegővel, Isten és ember teremtette szépségekkel, megrakodtunk új ismeretekkel, benyomásokkal, élményekkel. A lelkesző maga egy tüneményes jelenség. Ahogy farmerben, piros tunikában tárt karokkal élénk siet, arcán ragyogó mosollyal, olyan mintha a háta mögött ékeskedő népi műemlék templomból lépett volna elő, pedig ő is éppen most érkezett autóval a szomszéd országbeli Nagykárolyból férjével és három fiúgyermekükkel. Az ő családi otthonuk, rokonságuk ott van, ez itt csak a bázis „munkahelye”, ahonnan rendszeresen átjár Igét hirdetni, gyülekezetet építeni Nyíregyházára, de a Partiumban is teljesít szolgálatot. Ezt az ingázást az „átkosban” nem

lehetett volna megtenni a határok zártsága miatt. Elődei, Nyitrai Levente, Bajor János, Végh Mihály, dr. Abrudbányai János kénytelenek voltak elhagyni szülőföldjüket, hogy itt szolgáljanak. Nem látszik fáradtnak sem most, sem pedig a későbbiekben, mikor egyszerre kell ellátnia a vendéglátó háziasszonynak, a fiait regulázó anyának, a férjét dédelgető feleségnek, a nőszövetségi főzőbrigád összehangolójának, a templom szakszerű bemutatójának, a helység idegenvezetőjének, az istentiszteletet végző lelkésznek valamint a hiányzó énekvezérnek a szerepét. Lehet, hogy a távozásunk után némi pihenésre lett volna szüksége, de ahogy kitettük a lábunkat, máris kezdődtek az előkészületek az újabb vendégfogadásra. Egyik hűségesebb gyülekezeti tagjuk unokájának 10. születésnapját akarták megünnepelni együtt. Gondolnak az utánpótlásra is, amely nélkül nincsen jövő. A kocsordi gyülekezetben hagyománya van a családi elköteleződésnek generációról generációra. Külön kiemelném a Jakab famíliát, amelyik a jelenlegi gondnokot adja. Hagyományos az is, ahogy étkezés előtt dalos áhítatot mondanak. Tőlük tanultuk és tovább adjuk ezt a kedves, kis módosítással több keresztény felekezet által is használt, kínáló versikét:

Az asztal terítve immár minden kész.
Gazdagon terített az atyai kéz.
Jóságát lássátok és izleljétek,
Mit Ő adott, hálás szívvel vegyétek!

Egyébként nagy a jövés-menés náluk, sokan felkeresik belföldről, külföldről ezt a vonzó egyházközséget. Vonzerejét, a családias fogadtatáson túl, a 2006-ban pályázati pénzből és sok-sok segítséggel felújított különleges műemlék templom tovább fokozza. Nemcsak a hívek, hanem a szépszámú turista is gyönyörködve szemléli a 104 aranyosmenti virágmotívumokkal, ha úgy tetszik mandalákkal, díszített kazettás mennyezetet. Hátha még megtudják, mint mi most, hogy készítőjük az ide elsőnek kinevezett kezdő lelkész, Kereki Gábor, volt. Utódai szintén kitűntek, teológiai felkészültségük, ékesszólásuk mellett, kezűgyességükkel, szervezőkészségükkel, sokféle egyéb tehetségükkel, melyeket szűkebb és tágabb környezetük javára használtak, mutatva ezzel, hogy az unitárius lelkeség és szellemiség nem korlátozódik a vallás dolgaira, hanem átfogja az élet minden területét.

A kocsordiak példáján keresztül jól érzékelhető például a választás szabadságához való ragaszkodás. Maga az egyházközség ugyanis úgy jött létre 1938-ban, hogy a református hívek egy része lelkiismereti okokból nem fogadta el a település földesurának, gróf Tisza Lajosnak, a jelöltjét a lelkési pozícióra, és inkább más, szabadelvűbb felekezetet keresett magának. Összefogással templomot építettek, papot kértek a kolozsvári püspökségtől, és az egyházszakadást is vállalva, elindultak a saját külön küzdelmes útjukon, melyen azóta is rendületlenül haladnak. Ezt a ritka merészséget foglalta versbe Budaházi István, a Kelet-Magyarországi Szabadelvű Protestáns Kör tagja:

Széttörve már

Kocsord 1938

Széttörve már a félelem-bilincs.
Grófi szó, csendőrszurony itt már
csak a gyávák ökörfogatú szégyene.
Álomsújtásos döbbenet.
A lélek formált itt új
fadómot, s a hit új emberek
büszke arcát sugarazza,
akár a nap a kifaragott
kaput, melyről színes virágok
harsognak, énekelnek.
Felhangzik kristály-hangú
orgona, s már hömpölyög
bátran az ének az igaz ajkáról.
„Minden örömért, fényért,
gyötrő megvetésért.”
A meggyötörtek igazságáért, akik mertek
„építeni az öröm rajongó templomát,
s kaput kitárni minden kín előtt,
készen a tetre.”

(Lelkésznő megjegyzése: „Jó vers, csak sajnos azóta sincs orgonánk”)

Másik vonzó jellegzetessége a kocsordiaknak, amit mi magunk is tapasztaltunk, hogy képesek, felekezeti, világnézeti vagy karakterbeli különbségeiket félretéve, együtt munkálkodni, és segíteni egymást terveik megvalósításában. Az egész község hozzájárult például adományokkal és önkéntes munkával a leégett református templom újjáépítéséhez és az unitárius templom felújításához. Ünnepi vagy egyéb alkalmakkor szívesen vesznek részt ökumenikus istentiszteleteken, vagy felváltva látogatják egymás templomait. A helybéli baptistákkal szintén kitűnő kapcsolatokat ápolnak. Kocsordi sétánk során mindenütt barátságos, segítőkész emberekkel találkoztunk. A csapatunk három tagját házába fogadó, mindnyájunknak fejedelmi reggelit készítő Elvira, református létére, az unitárius nőegylet egyik legaktívabb oszlopa, de saját egyházközségéhez sem lett hűtlen. Róla egyébként kiderült, hogy ugyanabba a szalkai gimnáziumba jártunk, csak ő akkor kezdte, amikor én befejeztem. Hálás szeretettel emlékeztünk meg az innen bejáró, júnoi alkatú, égővörös hajú Bözsi néniről, áldott emlékű franciatanárnőmről, vásott diákok könnyű prédájáról, aki elindított szakmai pályámon.

Látogatásunk legfelemelőbb pillanatait a vasárnap délelőtti istentisztelet alatt és után éltük meg. Zsuzsa a „Szívemet hozzád emelem” című énekünkkel indított, és erre építette fel a beszédét. Ennek lényegét én úgy érzékeltem, hogy saját értékeink, saját belülről megélt hitünk bátor felvállalására ösztönzött, segítségül hívta a költő József Attilát is („Az én vezérem bensőmből vezérel”). Még akkor is, ha a vallásos vagy egyéb erkölcsi elköteleződést valami szégyellni, titkolni való dolognak tartja a „normális” emberek többsége. „Azok szégyenkezzenek, akik hitetlenül élnek”, - énekeltük tovább, és lelkünkbe lassan bátorság költözött. Újabb lehetséges magyarázatot kaptunk a címerünkben található uroborosz kígyóra, ami jelentheti többek között azt a

biztonságos, ám rugalmas és átjárható, védőhatárt, amin belül maradva megőrizzük a saját integritásunkat, azon kívül rekedve viszont ellenséges, romboló közegbe kerülhetünk. Mindnyájunknak van egy Fentiek által kijelölt helye a világban, ahol a legharmonikusabban kibontakoztathatja egyéni képességeit mások javára. Itt építheti leghatékonyabban Isten Országát, itt érezheti magát a legboldogabbnak.

A lélekerősítő prédikáció végén szót kapott kis csapatunk is, hogy hálás köszönetet mondhasson vendéglátóinak, és átadhassa nekik szerény de sok szeretettel készített személyes ajándékait. Zsófi kiadványokkal, Éva a 450 éve lezajlott tordai országgyűlést ábrázoló képeslappal, Jutka gyöngyfűzérrel, jómagam Flóra-füzetekkel kedveskedtem nekik, majd selyemrózsáinkat rátűztük az ő ruhájukra. Cserébe évfordulós falinaptárjukból kaptunk egy-egy példányt. Zárásként rázendítettünk a lassan már hagyományos „Jöjj, énekelj velem” című amerikai univerzalista dalocskára, nem felejtve ki a negyedik, általunk hozzácsatolt, versszakot sem, mely közös imádkozásra szólít. Magamban tovább énekeltem a nők fohászát tartalmazó ötödiket is:

Add édes Istenünk,
terjedjen szellemünk,
viruljon nemzetünk,
teljes Ember legyünk!
A Nők kara hív,
test, lélek és a szív.
Tebenned bízunk, bízunk,
Tenéked hálát adunk.

Utána elkészítettük a csoportos képeket templomon belül és kívül. Igaz, még nem indultunk haza, mert kis sétát tettünk a környéken, és jóízűen elfogyasztottuk a fogadó nőtársaink és férfi segítők által elénk rakott ételeket, italokat, de a fő fogást, a lelki táplálékot, már a templomban megkaptuk.

Kedves kocsordi nőtestvérek, jó volt Veletek. Gazdagodtunk általatok. Isten áldja és sokáig tartsa 80. születésnapját ünneplő gyülekezeteteket. Viszontlátásra nálunk Budapesten a Bartók Béla Egyházközség templomában és gyülekezeti termében október 6-án, a MUNOSZ konferencián.

Szeretettel hív és vár Benneteket a Perczelné Kozma Flóra Nőegylet látogató csapata:

Erika, Éva, Judit, Jutka, Zsófi, Zsóka

Chehadé-Boér Judit